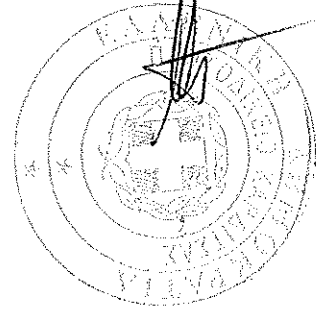

Αριθμός 84 /2011

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Συγκροτήθηκε από την Πρόεδρο Πρωτοδικών Μαρία Λιάνου.
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Απριλίου 2011, χωρίς τη
σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αιτούντων: 1) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης
ευθύνης, που εδρεύει στην Αθήνα, με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ -
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε», νόμιμα εκπροσωπούμενου, 2) Αστικού μη
κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, που εδρεύει στην
Αθήνα, με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε»,
νόμιμα εκπροσωπούμενου και 3) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας, που
εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ
ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με τον διακριτικό τίτλο
GRAMMO, νόμιμα εκπροσωπούμενης, που εκπροσωπήθηκαν από τον
πληρεξούσιο δικηγόρο τους Γεώργιο Ζορμπά.

Των καθών η αίτηση: 1) , κατοίκου
, ιδιοκτήτη επιχείρησης καφενείου, 2)
κατοίκου , ιδιοκτήτη επιχείρησης καφενείου, 3)
, κατοίκου , ιδιοκτήτη επιχείρησης
καφενείου-ουζοπωλείου με την επωνυμία « », 4) ,
κατοίκου , ιδιοκτήτριας επιχείρησης καφεζαχαροπλαστέιου
με την επωνυμία « », 5) , κατοίκου
, ιδιοκτήτριας επιχείρησης ταβέρνας-ουζερί με την επωνυμία «Η
, 6) , κατοίκου
ιδιοκτήτριας επιχείρησης internet café, 7) , κατοίκου
, ιδιοκτήτη επιχείρησης καφετέριας με την επωνυμία « », 8)
, κατοίκου ; ιδιοκτήτη επιχείρησης
καφενείου, 9) , κατοίκου , ιδιοκτήτη
επιχείρησης καφενείου και 10) , κατοίκου

, ιδιοκτήτη επιχείρησης καφετέριας με την επωνυμία «...», των οποίων οι 1^{ος}, 2^{ος}, 5^η, 7^{ος}, 8^{ος} και 10^{ος} δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο ούτε εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο δικηγόρο, η 6^η παραστάθηκε αυτοπροσώπως, η 3^η και ο 9^{ος} παραστάθηκαν με την πληρεξούσια δικηγόρους Παπακώστα Στυλιανή και η 4^η εκπροσωπήθηκε από την ίδια πληρεξούσια δικηγόρο.

Η ένδικη αίτηση κατατέθηκε στη γραμματεία του δικαστηρίου τούτου με αριθμό 1175/2010 και προσδιορίστηκε να συζητηθεί στις 8-12-2010, κατόπιν δε αναβολών κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Αφού άκουσε την 6^η καθής, τους πληρεξούσιους δικηγόρους των διαδίκων, εκ των οποίων αυτός των αιτούντων δήλωσε στο ακροατήριο ότι παραιτείται του δικογράφου ως προς τους 1^ο, 2^ο, 7^ο, 8^ο και 10^ο των καθών αίτηση

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Οι αιτούντες με δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου τους πριν το Δικαστήριο προχωρήσει στη συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης παραιτήθηκαν από το δικόγραφο της αίτησης όσον αφορά τους 1^ο, 2^ο, 7^ο, 8^ο και 10^ο των καθών η αίτηση, ως προς τους οποίους η αίτηση θεωρείται ότι δε ασκήθηκε (άρθρα 294, 295 παρ.1 και 297 ΚΠολΔ).

Όπως προκύπτει από τις 4764/2010 και 5051/2011 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Καρδίτσας Δημητρίου Τσιρώνι ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης με πράξη ορισμού δικάσιμου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο της 8^{ης}-12-2010 και του πρακτικού αναβολής για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας επιδόθηκαν νομότυπα και εμπρόθεσμα στην 5η των καθών. Η τελευταία επομένως, η οποία δεν εμφανίσθηκε στη δικάσιμο αυτή, κατά την οποία υπόθεση εκφωνήθηκε νόμιμα στη σειρά της, πρέπει να δικασθεί ερήμην. Το Δικαστήριο, ωστόσο, θα προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης σαν να ήταν και αυτή παρούσα.

Σύμφωνα με το άρθρο 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993, «Όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο ... ή για παρουσίαση

στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο». Με τη διάταξη αυτή, η οποία προστατεύει τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, καθώς και των παραγωγών των υλικών φορέων του πνευματικού έργου, προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσης της διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής για τη χρήση των υλικών φορέων και τους όρους της πληρωμής της. Για να αποφευχθεί, μάλιστα, μεγάλη αναμονή μέχρι τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής, προβλέπεται η δυνατότητα καθορισμού της αμοιβής από το μονομελές πρωτοδικείο με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Αν και θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι αυτός ο προσωρινός καθορισμός της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της συνιστά γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο διαπλαστικού χαρακτήρα που λαμβάνεται σύμφωνα με το άρθρο 732 ΚΠολΔ, (πρβλ. ΜΠρωτΤρικ 578/2002 Δίκη 33/2002 σελ. 1140 για την ανάλογη ρύθμιση της αμοιβής του άρθρου 56 ν. 2121/1993), ωστόσο ορθότερη είναι η άποψη ότι πρόκειται για ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Και τούτο επειδή αντικείμενο της δίκης τόσο για τον προσωρινό όσο και τον οριστικό προσδιορισμό της αμοιβής δεν είναι ούτε η δεσμευτική δεοντολογική διάγνωση ούτε η διάπλαση του ύψους της υποχρέωσης του χρήστη έναντι του οργανισμού διαχείρισης. Αντικείμενο και των δύο δικών είναι

αποκλειστικά η αποδεικτική διαπίστωση της καταβλητέας αμοιβής και των όρων πληρωμής της. Δεν πρόκειται δηλαδή για παροχή προσωρινής και οριστικής δικαστικής προστασίας αναφορικά με κάποια επίδικη έννομη σχέση, αλλά για τη διαπίστωση μιας πραγματικής κατάστασης, στην οποία χρήστης και οργανισμός δεσμεύονται να προσαρμόσουν τη συμπεριφορά τους κατά την κατάρτιση της μεταξύ τους σύμβασης, (βλ. Κ. Μπέη σχόλια στην ΜΠρωτΤρικ 578/2002 ο.π. ιδίως σελ. 1148). Άλλωστε, η παραπομπή (με νομική διάταξη) μιας διαγνωστικής διαφοράς ή της λήψης ενός ρυθμιστικού μέτρου στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δεν προσδίδει χωρίς άλλο την ιδιότητα του ασφαλιστικού μέτρου, (βλ. Κ.Μπέη ΠολΔικ. τ. 14 σελ. 6). Συνέπεια αυτού είναι ότι δεν εφαρμόζονται όλες οι διατάξεις των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ, αλλά μόνον εκείνες που αρμόζουν στην υπόθεση, (πρβλ. για την ανάλογη περίπτωση του προσωρινού προσδιορισμού αποζημίωσης απαλλοτριωθέντος ΑΠ 455/1971 Δίκη 3/87 και Δίκη 10/692). Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου, διότι οι προϋποθέσεις αυτές αναφέρονται στα γνήσια ασφαλιστικά μέτρα. Ανάλογα, λοιπόν, και η αίτηση για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής, για την οποία ο νόμος δεν προβλέπει την τηρητέα διαδικασία, θα γίνει κατά τις διατάξεις της διαδικασίας της εκούσιας δικαιοδοσίας. Επίσης, με βάση τα ανωτέρω, η έννοια του άρθρου 49 παρ. 1 για τον καθορισμό από το δικαστήριο του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της δεν είναι ότι με την αναφορά αυτή καθιερώνεται από διάταξη ουσιαστικού δικαίου ακόμη μία περίπτωση προσωρινής επιδίκασης απαίτησης ως ασφαλιστικό μέτρο, πέρα από αυτές που περιοριστικά απαριθμούνται στο άρθρο 728 ΚΠολΔ, (βλ. ενδεικτικά ΜΠρωτΑΘ 4296/2002 και ΜΠρωτΘεσ 196/2002 αδημοσίευτες). Μία τέτοια εκδοχή, εκτός του ότι δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στη γραμματική διατύπωση του νόμου, αντίκειται στη βασική προϋπόθεση κάθε επιδίκασης, άρα και της προσωρινής, σύμφωνα με την οποία πρέπει η απαίτηση να έχει γεννηθεί και να είναι ορισμένη. Στην προκείμενη όμως περίπτωση το μεν ύψος της εύλογης αμοιβής δεν έχει ακόμη καθορισθεί, η δε απαίτηση δεν γεννήθηκε, αφού η δημιουργία της εξαρτάται από την αποδοχή της εύλογης αμοιβής από τα μέρη και, τέλος, από τη σύναψη της σχετικής μεταξύ τους σύμβασης για τη χρήση των έργων του ρεπερτορίου του οργανισμού. Αντίθετα, η ορθή έννοια του νόμου είναι ότι το δικαστήριο

προσδιορίζει μαζί με το ύψος της αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης. Οι όροι αυτοί, σε συνδυασμό με το ύψος της αμοιβής, θα αποτελέσουν το εύλογο μέτρο που καλείται να προσδιορίσει προσωρινά ή οριστικά το δικαστήριο. Εξάλλου κατά το άρθρο 49, η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ αφενός μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους τον ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (άρθρ.55 παρ.1 στοιχ.Β', το οποίο, βάση του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται και στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων) και τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθάριστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου. Μάλιστα, κατά το άρθρο 56 παρ.1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Περαιτέρω, αναφορικά με τη νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και προστασίας ισχύουν τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 57 Ν. 2121/1993, τα οποία κατά το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων, (γενικότερα για το ζήτημα βλ. Γεωργίου Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 2002, σελ. 359-378 και 380 επ., Μιχαήλ-Θεοδώρου Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 2000, σελ. 251-272, 299-317, Κωνσταντίας Κυπρούλη, Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών, 2000, σελ. 109-149, Διονυσίας Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη θέματα του ν. 2121/1993 για την

πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα, 1994, σελ.158 επ., 164). Ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κ.λ.π., (βλ. Γ. Κουμάντου, ο.π., σελ. 368 σημ. 752, όπου παρατίθεται νομολογία με βάση το προγενέστερο δίκαιο), διευκόλυνε τους οργανισμούς αυτούς, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, με τρία δικονομικά προνόμια: Α) Οι οργανισμοί μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικά ή εξώδικα, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητα τους στηρίζεται σε μεταβίβαση εξουσίας είτε σε πληρεξουσιότητα κατά το άρθρο 54 παρ. 3. Ενεργούν, λοιπόν, εξ ιδίου δικαίου και δεν χρειάζεται να διευκρινίζουν ποια είναι η ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον δικαιούχο, (άρθρο 55 παρ. 2-β Ν. 2121/1993). Β) Η δεύτερη διευκόλυνση αφορά το αναγκαίο περιεχόμενο του δικογράφου, με το οποίο ζητείται δικαστική προστασία. Οι οργανισμοί δεν έχουν υποχρέωση να αναφέρουν όλα τα έργα των δικαιούχων που εκπροσωπούν, για τα οποία ζητείται η δικαστική προστασία, αλλά αρκεί, κατ' εξαίρεση, η δειγματοληπτική αναφορά των έργων αυτών, (βλ. άρθρο 55 παρ. 3 Ν. 2121/1993). Γ) Το κυριότερο όμως προνόμιο αφορά την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών τόσο κατά την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών, όσο και κατά την δικαστική προστασία των δικαιούχων. Προσφεύγοντας λ.χ. ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων τραγουδιστών στο δικαστήριο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 είναι υποχρεωμένος για την πληρότητα του δικογράφου να δηλώσει όλους τους τραγουδιστές και όλα τα έργα αυτών, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το επίδικο περιουσιακό τους δικαίωμα. Προκειμένου όμως να αποδείξει με βάση τους γενικούς αποδεικτικούς κανόνες τον ισχυρισμό του αυτό, έπρεπε να προσκομίζει κάθε φορά, για το σύνολο των έργων (ρεπερτόριο) που διαχειρίζεται, πλήθος νομιμοποιητικών εγγράφων (πληρεξουσιότητας ή μεταβίβασης). Αντί γι' αυτό ο νόμος δημιούργησε ένα τεκμήριο, σύμφωνα με το οποίο «τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την

δημόσια εκτέλεση στα καταστήματά τους σε καθημερινή βάση κατά τα έτη 2009 και 2010, για τον 3^ο στο ποσό των 200 ευρώ κατ'έτος πλέον ΦΠΑ 23% για την 4η την 5^η και τον 9^ο στο ποσό των 150 ευρώ κατ'έτος πλέον ΦΠΑ 23% και για την 6η στο ποσό των 100 ευρώ κατ'έτος πλέον ΦΠΑ 23%, να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται απ' αυτούς ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και εκ του υπολοίπου 50% το 25% στους μουσικούς και το 25% στους τραγουδιστές, να υποχρεωθούν καθ'αυτών αυτοί να προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικορεπερτορίου που χρησιμοποίησαν την άνω περίοδο και να καταδικασθούν στα δικαστικά τους έξοδα. Η αίτηση παραδεκτά φέρεται ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. το ΚΠολΔ) και είναι ορισμένη, περιέχουσα όλα τα αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία, εφόσον οι αιτούντες επικαλούνται το παραπάνω αναφερόμενο τεκμήριο του άρθρου 55 του Ν.2121/1993 για όλα τα έργα των κατονομαζόμενων στην αίτηση ημεδαπών και αλλοδαπών δικαιούχων, των οποίων γίνεται και δειγματοληπτική αναφορά σ' αυτήν, όπου ενδεικτικά αναφέρονται και αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους οποίους επικαλούνται ότι συνήψαν συμβάσεις αμοιβαιότητας και δεν απαιτείται να αναφέρονται σ' αυτήν όλοι οι ημεδαποί και αλλοδαποί δημιουργοί και τα έργα τους, οι συγκεκριμένες συμβάσεις αμοιβαιότητας, η συγκεκριμένη ημέρα και ώρα που χρησιμοποίησε ο καθού στο κατάστημά του μουσικό ρεπερτόριο. Περαιτέρω, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην προηγούμενη μείζονα σκέψη ο κατά το άρθρο 49 παρ 1 του Ν. 2121/93 προσωρινός προσδιορισμός της εύλογης αμοιβής δεν αποτελεί γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο αλλά πρόκειται για ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας, που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Εξάλλου η αίτηση είναι νόμιμη, θεμελιούμενη στις προαναφερθείσες διατάξεις του Ν.2121/1993, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 450 επ., 728, 729, 731, 732 ΚΠολΔ. Συνεπώς πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω κατ'ουσίαν. Σημειωτέον ότι σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 1 και 2 του ανωτέρω νόμου, όπως προεκτέθηκε, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το

ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο, εν προκειμένω όμως αφενός δεν εκδικάζεται τέτοιας μορφής αίτηση, αφετέρου έχει ήδη γίνει χρήση του έργου του μουσικού ρεπερτορίου και ως εκ τούτου ο σχετικός ισχυρισμός των 3^{ου}, 4^{ης} και 9^{ου} καθών τυγχάνει απορριπτέος (βλ. και ΜονΠρωτΠατρών 308/2002 αδημ. ΜονΠρωτΡόδου 606/1999 ΔΕΕ 1999,869). Επιπλέον δεν τίθεται θέμα καταχρηστικής εκμεταλλεύσεως της δεσπόζουσας θέσης των αιτούντων σε βάρος των καθών ή παράβασης του ελεύθερου ανταγωνισμού, καθόσον σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην προηγηθείσα μείζονα σκέψη, το αρμόδιο Δικαστήριο είναι επιφορτισμένο με τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής, απορριπτομένου του σχετικού ισχυρισμού των ιδίων καθών.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάσθηκαν νόμιμα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου και από όλα τα έγγραφα που με επίκληση προσκομίζουν οι διάδικοι πιθανολογήθηκαν τα εξής: Οι αιτούντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ.4 του ως άνω νόμου (2121/1993) και δη ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και ο τρίτος για τις δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων ο καθορισμός, η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Σ' αυτούς έχει ανατεθεί από τα μέλη τους μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων για το σύνολο του ρεπερτορίου τους, νομιμοποιούμενοι κατά τεκμήριο να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία των εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο της διαχείρισης τούτων, προσκομίζοντας τους πίνακες των μελών τους, εφόσον δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία, ενώ οι καθών δεν αποδεικνύουν το αντίθετο του τεκμαιρόμενου τούτου γεγονότος. Στα πλαίσια των άνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους συνέταξαν οι αιτούντες από κοινού

αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ.3 του ν.2121/93) στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» (15.9.2000), «Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» (14.9.2000) και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (14.9.2000), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική δεν είναι απαραίτητη αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα εστιατόρια, καφενεία κλπ η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι για στεγασμένους χώρους μέχρι 100 τ.μ η αμοιβή αυτή είναι 146,74 ευρώ, για στεγασμένους χώρους από 101 μέχρι 200 τμ η αμοιβή αυτή είναι 190,76 ευρώ κ.ο.κ, ενώ για τους υπαίθριους χώρους το 50% των άνω ποσών και τέλος για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 7 μήνες το 70% των άνω ποσών και για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 5 μήνες το 50% των άνω ποσών. Μέσα στο έτος 2003 οι αιτούντες συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού νέο αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ.3 του ν.2121/93 στο κοινό, με τη δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2.5.2003), «ΑΥΓΗ»(6.5.2003) και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2.5.2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό πρόκειται για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική δεν είναι απαραίτητη αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα εστιατόρια, καφενεία κλπ., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι για στεγασμένους χώρους μέχρι 50 τ.μ η αμοιβή αυτή είναι 100 ευρώ, για στεγασμένους χώρους από 51-100 τ.μ η αμοιβή είναι 150 ευρώ, για στεγασμένους χώρους από 101-200 τ.μ η αμοιβή αυτή είναι 200 ευρώ κ.ο.κ, ενώ για τους υπαίθριους χώρους το 50% των άνω ποσών και τέλος για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 7 μήνες το 70% των άνω ποσών και για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 5 μήνες το 50% των άνω ποσών. Στις κατηγορίες αυτές υπάγονται και επιχειρήσεις που

308/2002, ΜΠρΧαν 65/2003, ΜΠρΒολ 1967/2002) και να υποχρεωθεί η καθής να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε. Πρέπει, τέλος, να καταδικασθεί η καθής στα δικαστικά έξοδα των αιτούντων (άρθρο 176 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Θεωρεί την αίτηση ότι δεν ασκήθηκε ως προς τους 1^ο, 2^ο, 7^ο, 8^ο και 10^ο των καθών η αίτηση

Δικάζει ερήμην της 5^{ης} των καθών η αίτηση και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

Δέχεται την αίτηση.

Καθορίζει το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλλουν οι καθών στους αιτούντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν στα καταστήματά τους για τα έτη 2009 και 2010 ως εξής : για τον 3^ο στο ποσό των 200 ευρώ κατ'έτος πλέον ΦΠΑ 23%, για την 4η την 5^η και τον 9^ο στο ποσό των 150 ευρώ κατ'έτος πλέον ΦΠΑ 23% και για την 6η στο ποσό των 100 ευρώ κατ'έτος πλέον ΦΠΑ 23%.

Καθορίζει ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις αιτούντες ποσοστό 50% των παραπάνω καθορισθεισών αμοιβών για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50% ποσοστό 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές.

Υποχρεώνει τους πιο πάνω καθών να προσκομίσουν στους αιτούντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα έτη 2009 και 2010.

Καταδικάζει τους καθών αυτούς στα δικαστικά έξοδα των αιτούντων τα οποία καθορίζει σε τριακόσια (300) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Καρδίτσα στις 26 Απριλίου 2011.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ακρόβες αντίγραφο το οποίο θεωρήθηκε με τη νόμιμη σήμανση και την έκδοσή του κατά τη σειρά της Παραγγελίας

Καρδίτσα 20-12-2011

12

(για τη δημοσίευση)